

Monica MIHAI

*Povestea unei femei
care a învățat să se
iubească*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

*Pentru fiecare femeie care a rătăcit
captivă în alte vieți:
Bine ai venit acasă!*

Prefață

*De ce, dacă ne iubim, nu-i suficient?
De ce avem momente în care iubirea pare
că se transformă într-un câmp de luptă?*

*Undeva, într-un colț de lume, există în
acest moment o femeie care își îneacă
inima în lacrimi de neputință și care nu mai
știe cine este cu adevărat. Iar în alt colț de lume
există o altă femeie care privește cu recunoștință
și iubire către inima ei din piept. Și între aceste
două femei diferența o face doar o cale lungă,
care se măsoară în transformare interioară. Și
în multe dureri nespuse.*

*Una dintre femei poate ești chiar tu. Și una
dintre femei poate am fost chiar eu. Amândouă
însă avem în piept o inimă care este construită
la fel și care așteaptă să împrăstie în jur iubire,
deschidere și căldură.*

*Cu fiecare pagină pe care am scris-o pentru
tine, am presărat indicii care să te ajute să
privești cu mai multă blândețe către comoara*

pe care o ai ascunsă în tine – iubirea. Împreună pornim astăzi în călătoria eroinei care suntem, ne avem sprijin una pe alta și am încredere că vom reuși.

Urmează un drum frumos, fără scurtături, cu părți luminoase și pline de bucurie, dar și cu părți întunecate pline de noroi și monștri ascunși pe după copaci. Tu să mă ții strâns de mână, căci eu nu îți voi da niciodată drumul.

Prietena ta,

Monica

A fost odată o femeie ca mine

*A*m fost odată o femeie care nu știa mai nimic despre sine în afară de numele propriu și care, de cele mai multe ori, se definea prin ceilalți. Am fost odată o femeie întreagă, dar nu îmi amintesc prea multe despre etapa aceea, pentru că e prea în urmă în trecutul din care vin. Ce îmi amintesc clar este doar că au plecat prea mulți oameni cu bucăți din mine și eu am rămas în urma lor incompletă și imperfectă. Sau cel puțin așa credeam pe atunci. Am simțit durerile corpului meu, iar cele mai profunde mi-au fost luptele interioare în care, de cele mai multe ori, nici măcar nu mi-am fost personaj eu.

Nu am știut să mă pun pe primul loc și nici să mă iubesc, pentru că, în termenii mei, asta însemna egoism. M-am jertfit, mi-am sacrificat dorințele în numele iubirii și nu am primit nimic înapoi. Am plâns mult, mi-am închis inima printre ziduri groase de piatră rece, mi-am jurat că niciodată nu o să mai las pe nimeni să mă

facă să sufăr. Am greșit, am mințit, am urât, am simțit furie și durere, am fost rea, am vrut să fac schimb cu altă viață care îmi părea mai bună și mai fericită. Cu orice altă viață în afară de a mea. Dar asta nu a fost posibil și am rămas tot cu a mea.

M-am judecat, m-am criticat, m-am lovit mai tare decât a făcut-o vreodată cineva cu mine. M-am trântit singură și mi-am pus piedici. M-am legat de mâini și de picioare și mi-am obligat capul să privească mai mult în pământ. Îmi era frică și mă speria tare măreția pe care aș fi putut să o descopăr și dezamăgirea că nu aș fi fost în stare să schimb nimic din ceea ce eram atunci.

Am fost mică, m-am simțit în multe dăți inferioară, greșită, insuficientă, am alergat și am muncit mult să ajung să fiu fericită, să mă accept așa cum sunt și să fiu mândră de mine. Nu am reușit.

Și câți ani nu am dus în suflet durerea că nu pot mai mult, că nu știu mai bine, că nu sunt destul!

A fost odată o femeie ca mine care a implorat viața să fie mai blândă și să o învețe cum să își găsească locul printre oameni, sentimente și trăiri.

A fost odată o femeie ca mine care și-a dorit să își deschidă trupul, să se bage cu totul înăuntru

și să-și ia inima în propriile mâini, să o reseteze, să o așeze apoi într-un loc sigur și ferit de rele și toată viața să fie numai cu zâmbetul pe buze.

A fost odată o femeie ca mine care însă nu a reușit.

Dar a fost odată o femeie ca tine care a tras aer în piept, a privit viața în ochi și a simțit în fiecare colț de suflet că toată lumea este a ei.

– Să nu te țină niciodată în loc amintirile care au fost și nici iluzia viitorului în care sperî, ci doar clipa prezentă! Ea este tot ce ai și singura care contează cu adevărat! mi-a spus asta în timp ce își așeza trandafirii roșii în vaza de cristal de pe biroul ei cochet.

– Simt cum corpul meu mă strânge și mi-a rămas mic pentru luptele mari care mi se dau în suflet, i-am răspuns aproape obligându-mă să nu plâng iar. Aveam în fața mea o femeie cum îmi doream să devin, dar cum mi se părea imposibil vreodată. Era femeia perfectă, înțeleaptă, întreagă, completă, frumoasă, feminină, elegantă, fericită, blândă, calmă, caldă, răbdătoare și emana căldură și stare de bine. Era exact femeia care nu eram eu. Opusul meu.

– Și dacă ți-aș spune că te înțeleg mai bine decât crezi tu? Și dacă ți-aș spune că am fost acolo, am simțit ca tine și acum asta nu este decât trecut? Ce mi-ai spune? i-am auzit vocea în timp ce își unduia pașii pe tocurele înalte și își aranja

discret rochia neagră, elegantă, care îi scotea atât de bine formele perfecte în evidență.

Am făcut ochii mari și am privit-o în timp ce îmi țineam respirația. Nu, sigur că nu avea cum să știe ea, cum să mă înțeleagă! Cel mai probabil, era doar o replică ce avea ca scop doar să mă facă să mă simt un pic mai bine. Mă intriga răspunsul ei, dar, în același timp, ceva din tonul vocii mă făcea să am încredere. O simțeam sinceră și deschisă. Și, în timp ce îmi priveam adidașii și blugii din care nu mai voiam să ies de ani buni, vocea ei m-a readus la realitate:

– *Deși suntem diferite, inimile noastre sunt făcute din același material. Inimile noastre sunt la fel. Dezvoltarea și transformarea unei femei încep mereu din inima ei. Să-ți povestesc ceva. Ai timp?* a adăugat în timp ce își mirosea florile zâmbind.

*A fost odată o femeie care m-a învățat
să mă întorc la mine.
Eu am fost acea femeie!*

